

Tanúságtétel

Eljött az ideje, hogy hitetek erősítésére megosszam veletek, hívő testvéreimmel azt a hatalmas ajándékot, melyet az Úr Jézus Krisztus meglepetésszerűen ajándékozott nekem, méltatlan szolgálójának 2011. május 5-én Pécsett a Corpus Christi kápolnában, és melyre két napra rá, május 7-én, kaptam magyarázatot a Szentlélek-szeminárium végi prófétálás alkalmával.

Először két előzményt mesélek el. Az Úr tanított kicsivel korábban az ószövetségi csipkebokros „Vagyok, aki vagyok” kinyilatkoztatásból. Közvetlen az említett napon a szentmise előtt a Szentírásban olvastam az Apostolok Cselekedeteiben írva ugyanerről az ószövetségi részről. Tehát az ószövetségi kinyilatkoztatásról újszövetségi környezetbe ágyazva. (ApCsel 7,30-32)

A második dolog. Ekkor tanultam egy évet a teológián. Azt mondtam az Úrnak, hogy értem nagy vonalakban és hiszem az üdvtörténet eseményeit: az örökkön létező mennyei Atyát, az Ő teremtését, az Ő elküldött Fiát, Jézust, az Ő velünk maradt Szentlelkét, a nekünk apostoli folytonosság által meghagyott Anyaszentegyházat. DE kételyek támadtak bennem az Oltáriszentséggel kapcsolatban, és kértem az Urat, hogy erősítsen meg ebben, hiszen tudom, hogy Ő jelen van az Eucharishtiában.

Rátérek a csodára. Szentségimádás után a szentmise előtt az atya visszatette a szentségtartót a tabernákulumba. Idézem akkori naplómól: „Térdeltem, leborultam, hogy a nagy Úristen itt van most velünk az Ő teljességében, a kis Oltáriszentségben. Hirtelen láttam, ahogy maga Jézus megy be az Oltáriszentség kis szekrényébe. Háttal volt, pontosan nem is tudom leírni. Fehér hosszú ruhájában, hosszú hajával, ami barna volt, a feje körül fény... de mindeközben nagyon tudatosult bennem az Oltáriszentségben való tényleges jelenléte, evidenssé vált, hogy Ő tényleges személyként köztünk van.” Mindenemet átjárta a bizonyosság, és már nem is bírtam sírás nélkül a szentmise végéig. Csak azt nem értettem, hogy volt az lehetséges, hiszen térdelés közben határozottan lefele fordítottam a fejem, a föld fele. Közben pedig Jézust a tabernákulum mellett láttam abba befelé menni. A szentmisén az alleluja-vers a következő volt: „Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.”(Jn 20,29). Az Úrnak van humora.

A magyarázat két nappal ezutánról. A Szentlélek-szemináriumon életgyónás után prófétáltak felettem. A rengeteg ajándék között a következőt mondta az Úr az egyik imádkozó által: Jézus nagyon örült neki, amikor megláthattad Őt lelki szemeiddel, hiszen nemcsak a testi szemünkkel láthatunk. Örült az Úr Jézus, amikor felfedezted a lelki látást; azt a látást, ahogy a kerubok szemlélik Őt szüntelenül. Ekkor értettem meg pontosan, mi történt.

Dicsőség legyen Istennek! ALLELUJA!

2013. szeptember 6.

M. K.